

22.11.2015 **Nedeljske novice**

Stran/Termin: 9

Naslov: Igralka s periferije, ki rada odkriva novi svet

Naklada: 42.017,00

Avtor: Maja Debeljak

Površina/Trajanje: 767,29

Rubrika/Oddaja: OSEBA TEDNA

Žanr: POROČILO

Gesla: PREŠERNOVO GLEDALIŠČE KRANJ, VESNA JEVNIKAR, PREŠERNOVO

Igralka s periferije, ki rada odkriva novi svet

Vloga Milene, prikupne okrogločrne deklice v izjemni uspešnici, pravzaprav kar klasiki med filmi za otroke Sreča na vrhovi, je zagotovo najodmevnejša v njenem življenju

Maja Debeljak

Zdaj, na stara leta, kot pravi sama, je **Vesna Jevnikar** z vlogo Adeline v seriji *Ena žlahtna štorija* znova dobila priložnost oziroma vlogo, s katero spet privlači pozornost širšega občinstva. Pred Adelino, ki si jo je priborila na avdiciji, se kar nekaj časa ni družila s kamero, čeprav se pred njo počuti odlično. Adeline je tudi zato za Vesno precejšen izziv, zaradi intenzivnega urnika snemanja naporen, a zelo privlačen. Pri njenih letih, malce čez petdeset, imajo igralka pač bolj malo vlog takšnih »fejst bab«. Vesni je vseč, da je njena Adeline, zaradi katere se je morala naučiti plesati tango, »razgledana, omikana, svetovljanska, svobodomiselnna, ponosna, pametna, odkrita, čustvena, strastna in radoživka«. Takšna kot ona pravzaprav. Le da se je v resnici treba malce zadrževati, medtem ko si pred kamero zares lahko da duška.

Ponosna na nagrado

Vesna Jevnikar, ki jo je za njene umetniške dosežke pred dvema letoma nagradilo tudi stanovsko društvo, Združenje dramskih umetnikov, na kar je bila in je še ponosna, je že vse svoje umetniško življenje »igralka s periferije«. Zaradi tega se ne počuti prav nič manjvredno in je ni prav nič sram, jo pa jezi, ker to periferijo tako stroka kot mediji pogosto spregledajo in zanemarijo. Pa čeprav

zunaj centra, torej Ljubljane, nastajajo izvrstne predstave. Občinstvo, no, to pa se tega še kako dobro zaveda. Vesna ima glede kolektiva in občinstva lepe spomine na celjsko gledališče, kjer je kmalu po akademiji preživela šest let, a ji je vsakodnevna vožnja, predvsem zaradi sina **Žana**, počasi postala odveč in prenaporna. Tako se je vrnila v kranjsko **Prešernovo gledališče**, tja, ker je igrala na začetku, še kot smrklja, le da je bilo takrat gledališče še amatersko.

Celje zamenja za Kranj

Zdaj je **Prešernovo gledališče** eno tistih, ki po Vesninem

mnenju zadnjih petnajst let in še kakšno zraven močno zaznamuje slovenski gledališki prostor. Predstave, ki jih ustvarjajo, so angažirane, resnično ogledalo družbe in časa, tudi izzivalne. Predstava **Oliverja Frlića** o izbrisanih, recimo, je bila takšna, v zadnjem času so se tako Vesne kot občinstva močno dotaknile predstave *Pred upokojitvijo*, pa nazadnje *Mali nočni kvartet Vinka Möderndorferja*, ki ga Vesna zaradi njegove subtilnosti in hkrati kritičnosti ter mojstrstva besed zelo ceni.

V majhnem gledališču, kakršno je kranjsko, so vsi igralci zelo zasedeni. Veliko vlog hkrati nosijo v sebi, ampak Vesna s tem nikoli ni imela težav. Pa še besedila si zelo hitro zapomni. Vsaka vloga je izziv in hkrati proces, ki se ne konča s premiero, temveč raste z vsakim novim srečanjem z občinstvom. Poseben izziv zanjo je bila zato monodrama *Zofka Kvedrova*, ki je nastala, potem ko je brala čutna in čustvena *Zofkina pisma* na radiu. Ta je še ena od Vesninih ljubezni, po njenem je treba radijski literarni nokturno vzeti enako resno kot največjo gledališko vlogo.

Brez predalčkanja, prosim

Imela je krajši obdobji, ko je okusila tudi, kako se počuti igralec »na svobodi«, pa je ugotovila, da to ni zanjo. Zato ker ne mara komedij na prvo žogo in ker ni prav spretna pri prodajanju same sebe. Zavetje

Iz nadaljevanke
Ena žlahtna štorija

V predstavi Prešernovega gledališča iz Kranja *Antigona v New Yorku*

Tudi v kuhinji se dobro znajde. Foto Špela Ankele

redne zaposlitve ji daje mir, v bistvu tudi več priložnosti za ustvarjalno raznolikost. Predalčkanja ne mara, vloge prikupnih deklic so ji šle v mladosti že močno na živce. Izjema je bila Veronika v fil-

mu **Janeta Kavčiča** Nobeno sonce leta 1984, za katero je Vesna dobila kar nekaj nagrad, a je šel film o problematični najstnici kar nekako v pozabo. Vsebina za tiste čase pač ni bila všečna. Bila pa je hvaležna **Filipu Robarju Dorinu**, na primer, ki ji je kljub njeni mladosti končno le namenil vlogo zrelejše ženske v filmu *Veter v mreži*.

Odkrila tudi čare joge

Vloga zrelejše ženske ji je všeč tudi zasebno. Staranje z gubicami vred je ne moti. Živi polno, kolikor se le da. In ima postavljen visok zid med zasebnostjo in službo. Obožuje potovanja, z družino, torej z možem in prej tudi s sinom, ki se je tako kot ona odločil za igrilstvo, so obredli velik del sveta. Po svoje, brez rezervacij, z nahrbtnikom in v bulerjih. Nekaj

spomina na svoje pankovsko obdobje je pa treba ohraniti, pravi Vesna, ki je sicer po duši bolj hipijevska. Zares ne mara nasilja, v nobeni obliki. Čare joge je odkrila že pred leti, ni še dolgo tega, ko si je drznila privoščiti najem stanovanja v Piranu. Voda jo sprošča in pomirja, njena strast so od vedno tudi knjige. Da je brala že pri štirih letih, je zaupala **Desi Muck**, in se med nočnim branjem pod odejo z lučko nekoč skoraj zažgala. Knjig ni imela samo rada, verjela je, da je vse, kar v njih piše, res. Da si je **Karl May** vse svoje zgodbe izmislil v zaporu, jo je močno pretreslo, na primer. Ta otroška naivnost še živi v **Vesni Jevnikar**. Tudi zato se ji še da potepati po svetu, odprta je za novo in nepričakovano. Drzna in radoživa. Kot **Adelina**. Ja, fejš baba je.

Vesna Jevnikar
Foto Jure Eržen